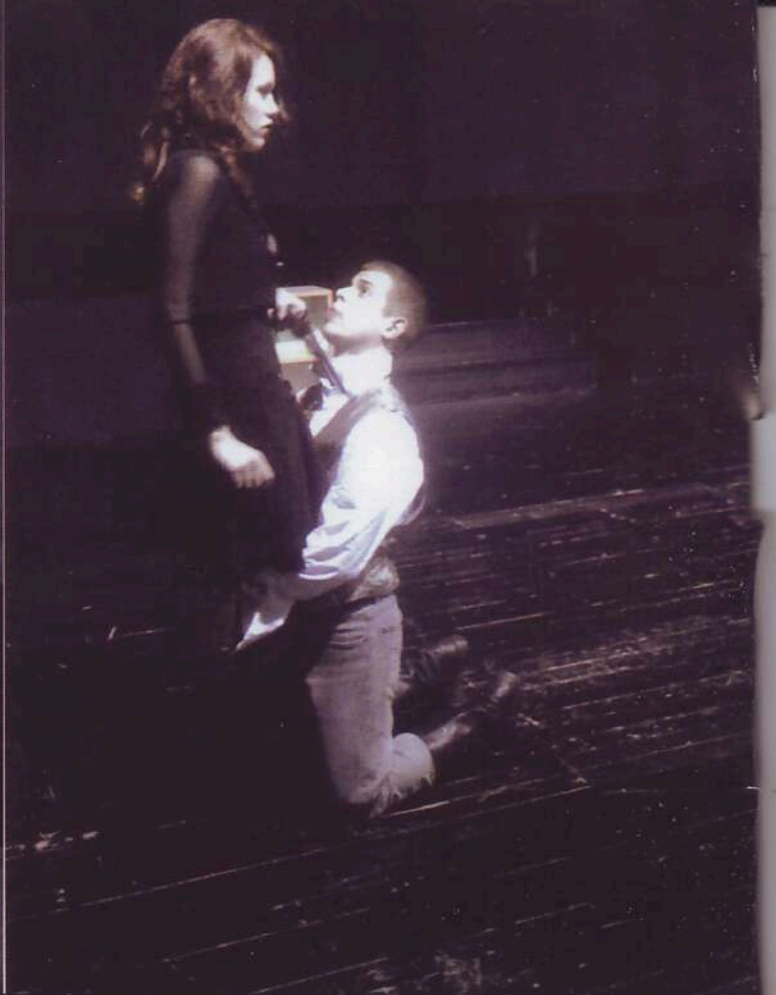

Каламбур

Лист ученика и професора Гимназије „Лаза Костић”-број 14-јун 2013.

- Матуранти
- Гости из Русије
- Нова премијера
- Милански едикт
- Прозафест

Чеховљев добронамерни, али и немилосрдни хумор...

Позоришна сцена Гимназије „Лаза Костић“

„Сањајте!

То је дивно и лако!

Сањајте!

То бар може свако“.

И тако млади људи сањају да желе да постану велики глумци. И тако млади људи постану велики глумци. Бар на трен, у очима својих професора. Ентузијазам, енергија и снажна воља да се одигра Чехов, на егзактан, а опет иновативан начин, умирио је све присутне у позоришној сали Гимназије „Лаза Костић“.

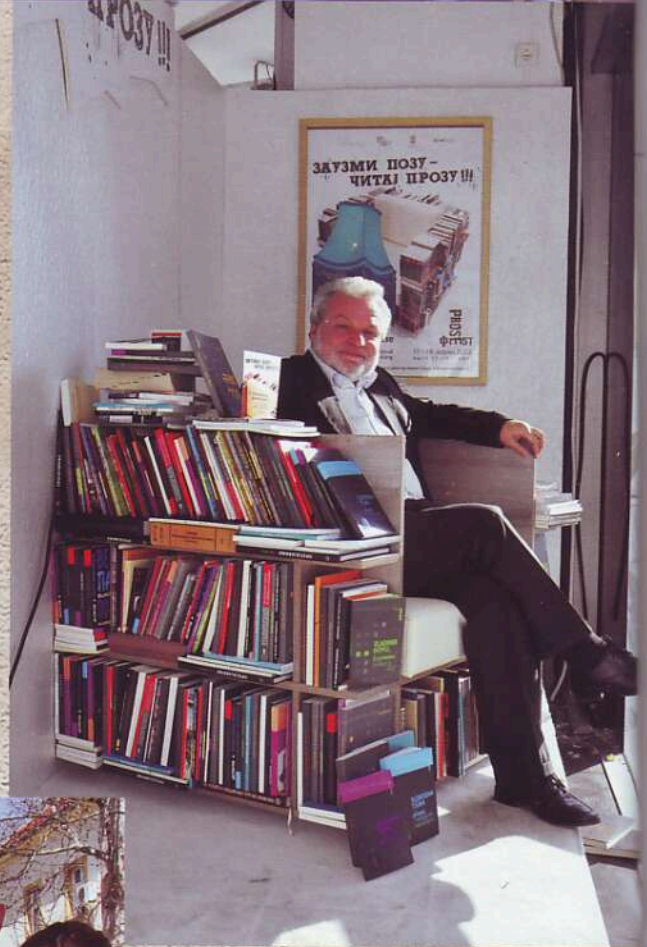
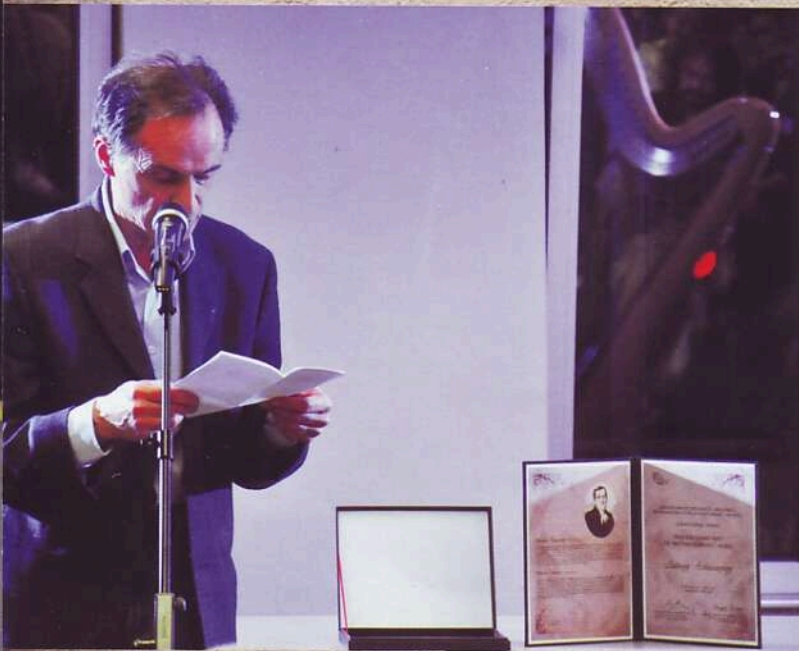
„**Просидба**“, шаљива игра у једном чину, како ју је сам писац назвао, први пут изведена априла 1889. године у Петрограду, а сада код нас, на нашој позоришној сцени, 25. априла, 2013. године.

Нема ту ни великог заплета, страсти, ни расплета, напротив лирска атмосфера, уз много недоречености, симболике, описује и дочарава живот, онако из угла самог Антона Павловича Чехова. Степан Степанович Чубуков, спахија (**Стефан Југовић**), његова кћи Наталија Степановна (**Маја Баић**) и сусед им, хипохондар, Иван Васиљевич Ломов (**Марко Милошевић**). Чехов, на даскама које живот значе, Чехов у мислима и срцима младих заљубљеника у позоришну уметност допринео је специфичној атмосфери те вечери. Да ли је било неких одступања, сигурно да је било, можда понеких грешака, мора да је било, јер ако није, онда није било ни истине ни праве игре.

Енормна енергија и усхићење допринело је да текст „Просидбе“, претакне у врсну игру „**Медведа**“. Ту нас дочекује шармантна удовица с јамицама на образима Јелена Ивановна Попова (**Јелисавета Цигурски**), отресити млади спахија Григориј Степанович Смирнов (**Марко Милошевић**), уз будно око лакеја Попове, Луке (**Стефан Југовић**). И ту позориште постаје активна игра за све нас присутне, смех, аплауз, подршка.

Те вечери учили су они нас. Безрезервној љубави, снажној вери да из привидне истине проникнемо кроз отмену лаж и супротно. Жеља је надвладала ум, трему је заменио успех. Успех у нашим очима и њиховим срцима, катарза је прострујала кроз редове позоришне сале, а они који су дали све од себе да успеју, успели су и нека тако буде. Живот јесте позориште, а љубав вртешка у њему.

Проф. Зорица Кокаи

Седми Прозафест

Ове године наша школа је имала част да као учесник VII међународног фестивала прозе угости велике писце, као што су: Давид Албахари, Недим Гурсел и Захар Прилепин.

Добитник овогодишње награде Милован Видаковић је Давид Албахари, који нас је у нашој гимназијској сали освојио изјавом: "Живот је шућмураст." Са малим закашњењем, али такође у оквиру Прозафеста, угостили смо Захара Прилепина, кога многи сматрају највећим живим руским писцем. Он је привукао публику, између осталог, својим многобројним занимањима, као што су: гробар, избацивач у ноћним клубовима, учесник у рату... Са друге стране, успео је да задржи пажњу својим опширним и дубокоумним ставовима о животу и правилно распоређеном времену. Успео је не да наговори, већ да убеди публику да је узалудно тражити време на друштвеним мрежама, и да је корисније за то време прочитати књигу. Што је и циљ овог фестивала.

Слободанка
Кнежевић, IV4

Нас и Руса... :)

У јанурау ове године, баш уочи великог српског празника – Светог Саве, Гимназији „Лаза Костић“ припала је велика част. У госте су јој допутовали из далеке, беле Русије група професора и ученика гимназије из Нижњег Новгорода.

Ми, чланови драмске секције и неколико ученика који су живели у тој земљи, примили смо у своје домове тројицу Андреја, Ирину, Арину, Марију, Светлану и две Полине.

Прве вечери показали смо нашим гостима лепоту Новог Сада виђену кроз објектив нас осамнаестогодишњака. Нарочито им се допао новосадски кеј, као и ценовник у нашим кафићима. Температура од неколико степени испод нуле за све њих је било идеално време за шетњу. Наравно, шетњу смо обогатили причом о старој Градској кући, Милетићевом споменику, катедрали и спољашњој архитектури Народног музеја.

На пропутовању покушали смо да им кроз три дана покажемо Београд, и то онај стари део око Косанчићевог венца, где се налазе Саборна црква и најстарија београдска кафана „Знак ?“. Обишли смо Калемегдан, Кнез Михајлову улицу и завршили у једној од Скадарлијских кафана. На нарочито срдачан пријем наишли смо сви ми у манастиру Ковиљ, где нам је након обиласка манастирског поседа сервирана права монашка трпеза. Гимназија у Сремским Карловцима и Гимназија „Исидора Секулић“ желеле су да допринесу бољем гостопримству, те су ђаци и професори из Русије обишли обе школе.

Најлепше је било на свечаној академији приређеној у част Светог Саве, где су учешће у програм узели и наши другари из Русије. Директорка руске гимназије, госпођа Калињина Татјана Станиславовна, и директор наше гимназије, господин Вукашин Лазовић, разменили су поклоне, а публика у сали је кроз слајд-презентацију могла да ужива у сликама Нижњег Новгорода. Након званичног дела програма, приређени су вечера и коктел.

С обзиром да су наши гости били одушевљени срдачношћу и топлином нас домаћина, последње вече и ноћ провели смо заједно уз музику, песму и пиће са надом да ће ова пријатељства бити настављена.

Јелисавета Цигурски, IV2

Милански едикт

Пре равно седамнаест векова донет је у римском граду Медиолануму (данас Милано), под покровитељством царева Константина и Лицинија, Милански едикт или како га још називају едикт о толеранцији. Овим едиктом признато је право хришћанима да слободно исповедају своју религију.

Кључна личност за ову велику историјску прекретницу био је цар Константин. Схвативши да је хришћанство огромна снага, он је ушао у неку врсту савеза с овом религијом и на тај је начин отворио нову епоху у светској историји. Никада неће бити разјашњено да ли је Константин Велики био прагматичар, који је прихватио хришћанство само из политичког користољубља и да није имао никакво верско осећање, или је био потпуно прожет хришћанском вером. Истина је вероватно негде у средини.

Константин је рођен 273. или 274. године у Медијани код данашњег Ниша. Константинова мајка Јелена била је жена пореклом из нижег сталежа, служавка или гостионичарка. Отац му је био Констанције, значајна историјска личност, а његова породица потицала је с Балканског полуострва, из подунавске провинције приобалне Дакије. Каснији писци су Констанцију додали епитет Хлор, што би значило зелени, односно бледи. Константинови родитељи нису били повезани законским браком, јер је у оно време брак између припадника различитих сталежа био забрањен, и неколико година после његовог рођења су се растали, пошто је Констанције Хлор склопио брак који доликује његовом сталежу и положају. Оженио се Теодором, пасторком Августа Максимијана, с којом је имао још шесторо деце, тројицу синова и три ћерке, Константинову полубраћу и полусестре.

Што се самог Константина тиче, историјски извори дају веома оскудне и делимичне податке о његовом детињству и одрастању. Нарочито је приметна Константинова везаност и упућеност на мајку, од које је вероватно и стекао прва сазнања о хришћанству. Сва је прилика да је после разлаза родитеља једно време провео уз Јелену. Неколико година Константин је провео код Диоклецијана, а после 305. напустио је Никомедију и отишао код оца на запад.

Константинова политичка и државничка каријера почела је у Британији где је његов отац најрадије боравио. У војном логору у Јорку, 25. јула 306. године, Констанције Хлор је изненада преминуо, а по његовој смрти војска је без много оклевања његовог сина Константина прогласила за августа. Уследио је тежак грађански рат који је окончан Константиновом победом код Милвијског моста у Риму 312. године. У следећих дванаест година он је владао западом док је исток припао његовом савезнику Лицинију. После њиховог обрачуна, 324. године, Константин је постао једини господар Римског царства и успешно га је водио све до смрти 337. године.

Породични живот Константина Великог је био изузетно буран. Женио се два пута и имао је шесторо деце од којих је једно било ванбрачно. Због сплетки погубио је најстаријег сина и другу жену.

Све у свему Константин је постао једна од најзначајнијих историјских личности. Доношењем Миланског едикта утро је пут хришћанству да постане државна религија Римског царства што се и десило 380. године. Али можда је још важније то што су Милански едикт и његове последице задале смртни удар робовласништву и направиле простор за развој нове друштвено-економске формације феудализма.

Јован Реповић, III

Александар Невски

„Ко на нас мачем пође, од мача ће и умрети”

Александар Невски је заједно са Владимиром, кнезом Новгорода, одбранио све руске кнежевине од шведских и германских нападача, и зато се и дан данас сматра једном од највећих и најважнијих историјских личности Русије. Може се поредити са важношћу Душана Силног код српског народа.

Александар се родио у једном од већих утврђења Владимирове кнежевине, Периславу. Његов предак, Јури Дугоруки, је био оснивач Москве. Пошто је био најмлађи од свих синова, није постојала шанса да наследи престо у кнежевини у којој се родио.

Кнез Јарослав, његов отац, је позвао бојаре Фјодора и Даниловича да науче Александра да чита и пише када је напунио три године. Инспирисан историјом руског народа, кренуо је да учи и да се бори, на тлу, па чак и на седлу.

Док је још био мали, Јарослав га је водио на пријем код кнеза, где су се људи жалили или покушавали да извуку неку корист од владара, и такоо је млади Александар научио како да буде изванредан у дипломатији, и умећу преговарања.

Хронике описују Александра као високог, са гласом дубљим и јачим од било ког другог човека, са лицем Јосипа, краља Египта. Кажу да је био снажан као Самсон, и мудар као Соломон.

Када је Александар напунио шеснаест година, грађани су га позвали на веће у један град који се налазио на трговачком путу који се звао „Од Варангије, до Грчке“. На већу су биле исказани сви проблеми, економски углавном. Бојарима и грађанима тог града је на том већу дато да изаберу кнеза који није одатле – изабран је Александар.

Одмах затим, Александар се вратио у Новгород. Германске трупе су се спремале за напад на Новгород, словенске и паганске делове севера, послали су масу германских витезова, тешко оклопљених.

Александар је Германе сачекао на језеру Чудоске, на граници данашње Руске федерације, и Естоније. Већину своје војске је сакрио на странама језера, а мали део лако оклопљених новгородских трупа ставио напред. Битку је дочекао речима „Боже, суди ми данас, као и мојим арогантним непријатељима“.

Германски, тешко оклопљени, витезови су се кретали у формацији клина, и ишли ка малом делу новгородске страже. Кад је битка отпочела, за Германе је већ било касно, били су опкољени за кратко време, а лед, испод тешких витезова је попуцао.

Непријатељ је кренуо да се повлачи, а руски вијници су их прогонили следећих седам километара.

Цела Европа је била застрашена поразом најјачих војника запада. Битка је добила име „Битка леда“, а позната је и под именом „Битка времена“.

После победе над германским освајачима, Александар је потписао мир са Норвешком, и наставио да ојачава северозапад државе. Спремио је своју војску, и кренуо ка Финској, да отера Швеђане који су покушавали да блокирају Балтичко море. Победио је и њих.

Александар је сам ишао монголској Златној хорди, да склопи савез, пакт о ненападању, и успео је да се договори да се Руси не боре на страни Монгола.

После једног од оваквих посета Монголима, Александар се разболео, и умро дванаестог новембра 1263. За сабом је оставио петоро деце, његов син Васили је на власт добио Новгород.

Руска црква га је прогласила за свеца тек у шеснаестом веку, а Петар Велики је његове списе однео у Петроград, где су и дан данас.

Марко Миланков, II I

Надежда Петровић

Како ви замишљате жену која је у XIX веку одликована орденом за храброст? Вероватно вам такво одликовање не иде уз жену која је била уметница, сликарка.

Иако је сликарско дело Надежде Петровић велико, њу су тек ратничко, а не уметничко изједначавање са мушкарцима и њена прерана смрт на фронту учинила херојем.

Рођена у породици интелектуалаца, Надежда није имала проблема да оствари своју жељу да буде сликарка с обзиром да јој је отац био учитељ цртања и љубитељ уметности, а мајка учитељица која ју је у свему подржавала па чак и у одлуци да раскине веридбу.

Тражећи утеху што је раскинула веридбу, из Минхена, пише мајци: "О мојој удаји нема говора више, ја хоћу да сам сликар, а не жена. Жена има доста. Ако ми заиста желиш срећу, онда ћеш и ти од мене очекивати да будем сликар, а не удавача". Веридбу је раскинула дубоко увређена што је мајка њеног вереника тражила од њених родитеља велики мираз, али и знајући да би класичан брак био сметња њеним идеалима. Као многе образоване уметнице, пре ње и после, које нису имале времена за породичан живот, Надежда Петровић заборавља на идиличан живот поред мужа и деце и окреће се искључиво образовању, уметности и отаџбини. Била је изузетно образована у време када већина жена у Србији није била ни писмена.

Надеждино сликарско умеће се не зауставља на знању стеченом дипломом за наставника цртања, већ даљим учењем код разних професора, али као жена се није могла уписати на академију. Ипак, своје сликарско умеће довела је на ниво врхунског академског сликара.

Надежда се сама изјашњавала као импресиониста али многи у њеним сликама виде потезе експресије. На неким сликама примећујемо Мунков крик, али на њен начин, зато је боље рећи, Надеждин крик који означава прекретницу између старе и настајања модерне уметности у Србији. Поред свег стеченог знања о уметности и непроцењивог талента њена дела ипак бивају негативно критикована. Један критичар је рекао како су јој радови рђави, цртеж „слаб”, а ни скице ништа боље. Критика остаје негативна и на изложби Српског уметничког удружења, као и на изложби две године касније, када Иван Цанкар каже као јој Бог није подарио укуса. Њена дела на прве речи хвале наилазе тек 1912. године на Четвртој југословенској изложби.

Све време свог сликарског рада она је политички активна, оснивач је „Кола српских сестара“, организовала је највећи женски скуп где покушава да пробуди патриотску свест жена. Прикупила је помоћ у новцу и оружју и лично однела у Скопље после пропасти Илинденског устанка, а затим одржала говор са терасе Народног позоришта у Београду поводом анексије Босне и Херцеговине. Међу првима постаје чланица Народне одбране. Свесна надолazeће опасности од Аустроугарске пише Ивану Мештровићу како ће ићи на границу као болничарка да послужи отаџбини и да принесе свој живот ако затреба. За време боравка у Паризу добија вест о смрти свога оца тако да се 1911. године враћа у Београд где доживљава додатни бол губитком мајке, а тада почиње и Први балкански рат. Надежда одлази на фронт да буде болничарка. Прележала је и тифус и колеру, али није се предала и остаје болничарка и у Другом балканском рату.

Да ли вам је сада јаснија слика о жени која не жели да буде обична жена већ сликарка одликована орденом за храброст?

У животу је најтеже остати свој али Надежда је то успела. Особа којој није био проблем сопствени изглед нити негативне критике њених дела. Остаје Надежда, таква каква јесте, сликар и родољуб који воли људе ма шта причали о њој и њеним делима јер је она ипак херој.

У болничкој постели, разговарала је о важним проблемима модерног сликарства са пријатељем Бранком Поповићем. Срце ове велике уметнице и храбре жене престало је да куца 3. априла 1915. године.

Од пашњака до научењака

Михајло Пупин је рођен 9. октобра 1854. у Идвору, а преминуо је 12. марта 1935. у Њујорку. Био је српски научник, проналазач и професор на Универзитету Колумбија. Непосредно пре одласка у Америку, променио је своје име у Михајло Идворски Пупин, како би истакао своје родно место.

Упркос томе што је одрастао у великој породици (имао је четворицу браће и пет сестара) успео је да се истакне. У средњој школи се истицао као даровит ученик, због чега му је дата стипендија за школовање у Прагу. Стицајем околности, напушта Праг и одлази за САД, где се бавио физичким радом и паралелно учио латински, грчки и енглески језик. Након вишегодишњег труда, положио је пријемни испит и уписао Универзитет Колумбија у Њујорку. Био је примеран студент, иако је морао да ради додатне послове и подучава за новац. Завршио је студије математике и физике, са изузетним успехом, али се ипак враћа у Европу (Велику Британију, потом Немачку) где наставља студије. У Берлину се бавио експерименталном физиком код професора Хермана фон Хелмхолца, заједно са познатим физичарима попут Кирхофа и Херца. Своју каријеру као професор је почео на Универзитету Колумбија.

Његова најпознатија открића попут „пупинових калемова“, без којих би телефонирање данас било незамисливо или секундарни зраци радијације, који олакшавају прављење рендгенских снимака, су сигурно оставили свој траг у историји. Такође је добио бројна одликовања, као и престижни орден „Бели орао“ првог реда. Оно за шта је Пупин још заслужан (а мало људи то зна) је оснивање НАЦА-е (НАЦА, не НАСА). НАЦА (енг. The National Advisory Committee for Aeronautics) је претеча НАСА-е.

Никола Свобода, III2

Хуманост изнад свега

За време рата против Бугарске, у жестоких окршајима 1884/85. године свакодневно је страдало све више војника. Али, за разлику од Србије, која је своје рањенике збрињавала, Бугарска није имала организован војни санитет, а њихови рањеници, били су препуштени сами себи и остајали су на месту рањавања. Због тога је Европа прикупила помоћ и конвоји са санитетским материјалом били су спремни да крену за Бугарску. Између европских конвоја и Бугарске испречио се фронт са српском војском.

Тада се догодило нешто што се до тада у историји ратовања није забележено, а ни касније: на захтев лекара аустријског Црвеног крста, Влада Србије је одобрила војној команди да за један дан прекине рат. Отворили су линију фронта и пропустили су санитетски транспорт који је из Беча био упућен у Софију. И не само то - Србија се придружила апелу из Европе, отворила своје војне магацине, додала лекове, ћебад, кревете и све оно што је било неопходно за отварање једне болнице у Бугарској. Тако је Србија приложила своју помоћ и залихе непријатељској земљи са којом је била у ратном стању.

За овај преседан у светској историји ратовања, Међународни Црвени крст у Женеви доделио је специјално признање Црвеном крсту Србије, а у холу зграде Црвеног крста у Женеви стоји табла на којој пише „... Буди тако хуман као што је била хумана Србија 1885. године...“.

Тијана Зурковић, II 1

ICRC

ДИЈАМАНТИ

Кроз историју дијаманти су били познати као најбољи женини пријатељи. После много година ствари се нису баш много промениле. Обичај поклањања дијаманата се и до данас задржао, што говори о њиховој бескрајној лепоти и веома великој вредности. Дијаманти на први поглед изгледају прелепо и блиставо, али поред тога дијаманти су и најтврђе кристалне супстанце на свету.

Реч дијамант потиче из грчке речи „адамс“ што значи непобедив. У свету хемије дијамант нам је познат као алотропска модификација угљеника. Та особина потиче из другачијег распореда кристалне решетке (тетраедарска структура), а самим тим дијаманти добијају на тврдоћи. Због уређености атома угљеника у кристалној решетки дијаманти имају висок индекс преламања светлости. Боја дијаманата потиче од његових примеса. Плави дијамант (сафир) садржи примесе титанијума и гвожђа, црвени дијамант (рубин) има примесе хрома, док зелени дијамант (смарагд) има примесе ванадијума, а жути азота. Поред овако разноликих дијаманата на светском тржишту се највише цени безбојни дијамант.

Као што знамо да се лепе ствари тешко налазе, тако је и прави дијамант тешко наћи. У природи они се могу наћи у вулканским кратерима, јер тамо владају погодни услови за њихово настајање. Налазе се на дубини између 140 и 190 километара испод земље, а да би настали потребно им је од једне до три милијарде година.

Могу се наћи и у рудницима. Један од највећих рудника дијаманата налази се у Сибиру, „Мир“ у градићу Мирниј, и ту је 1980. године ископан до сада највећи дијамант масе 68 грама. Остала налазишта дијаманата су у: Јужноафричкој Републици, Боцвани, Канади, Индији, Аустралији. У вештачким условима дијаманти се могу добити у процесу који симулира природне услове, а то је окружење се високим притиском и температуром. Годишње се ископа 26.000 килограма природних дијаманата, док се чак 100.000 килограма произведе вештачким путем.

Чак и када нађемо дијамант потребно је да га обрадимо иначе не вреди много. Обрађени дијаманти називају се брилијанти и они су веома скупи. Једни од највреднијих су: Олтанов дијамант, Звезда Африке, Евгенијев плави дијамант, Хоупов дијамант, Мусајев црвени дијамант, Тифанијев жути дијамант, Срце вечности и други.

У древној прошлости многа веровања су се везивала за дијаманте. У Индији се веровало да ће ратници бити заштићени и снажни ако носе дијаманте са собом.

Због своје лепоте и скупоће дијаманти су често на мети пљачкаша. То се види из примера Тифанијевог жутог дијаманта који је продат за 9,1 милиона долара.

И да не заборавимо: дијаманти су драгоцено, лепо али скупо камење.

Петар Јанковић, П4

Капсаицин-јесте љуто, али лечи

У савременом свету је реткост срести човека који није болестан. Да кренемо од најобичнијих симптома као што су главобоља, умор, несаница, проблеми ниског или високог притиска. Ово су само упозорења која ће касније, уколико их човек игнорише, прерасти у тежа обољења.

Људи често знају да не обраћају пажњу на упозорења, што на крају доводи до касног открића болести, што свакако отежава излечење. Морамо запазити да је дехидратација чест случај код савременог човека. Савремени човек скоро да не пије воду. Углавном конзумира кафу, газиране напитке, чајеве, сокове...

Једна од најбољих биљака, а свакако најбоља за циркулацију, заустављање крварења, отклањање бола је сигурно - љута паприка.

Навешћемо неке од врста љутих паприка које можете конзумирати: Хабанеро, Пири Пири, Каиене или неку јачине бар до 100.000 ХУ (хит јунит - јединица јачине).

Можете купити домаћу али оне обично нису љуће од 40.000 ХУ што неће бити довољно да се покрене организам који је у тешком стању. Дневна доза љуте паприке за почетак је 3 чајне кашичице све до 6 кашичица дневно.

Љута паприка такође зауставља крварење. Оно што би требало да урадите ,када се посечете, је да млевену љуту паприку ставите на рану и убрзо ће крварење бити заустављено.

Чак се дешавало да човек који доживи срчани удар буде оживљен захваљујући љутој паприци. Која је то хемијска супстанца која љуту паприку чини најбољим сретством за циркулацију? То је алкалоид Капсаицин.

Немачки фармаколог, Рудолф Букхајм и мађарски доктор Ендре Хогис су 1873. установили да "капсисол" (делимично чист капсаицин), изазива горући осећај када дође у контакт са мукозним мембранама, као и да подстиче лучење желудачног сока.

Капсаицин је најзаступљенији капсаиноид у љутим паприкама. Следећи по заступљености је дихидрокапсаицин. Упоредјујући ова два једињења са осталим капсаиноидима (нордихифрокапсаицин, хомодихидрокапсаицин и хомакапсаицин), добија се врло чудан резултат, наиме, капсаицин и дихидроксикапсаицин су дупло потентнији у реаговању са живцима, када се користи раствор у ком је концентрација капсаиноида иста као и у паприкама (разређен раствор). Међутим, уколико користимо јако концентровану отопину капсаиноида сваки од наведених капсаиноида је подједнако потентан.

Капсаицин се највероватније синтетизује у интерлокуларним септима љутих папричица.

Полазне материје за синтезу капсаина су две аминокиселине, фенилаланин и валин. Фенилаланин се трансформише у ванилиламин, на путу фенил пропаноида, а валин се трансформише у 8-метил-ноненску киселину, која уз помоћ капсаина синтетазе са ванилиламином гради капсаицин.

Америчка асоцијација за истраживање рака, спровела је истраживања у коме је доказано да капсаицин може уништити ћелије рака простате, индуцирајући апоптозу (ћелијску смрт).

Истраживања су обављена на људском тумору простате, који је узгајан у мишевима, и показало се да су се тумори третирани капсаицином смањили за петину, у поређењу с оним који нису третирани никаквим средством.

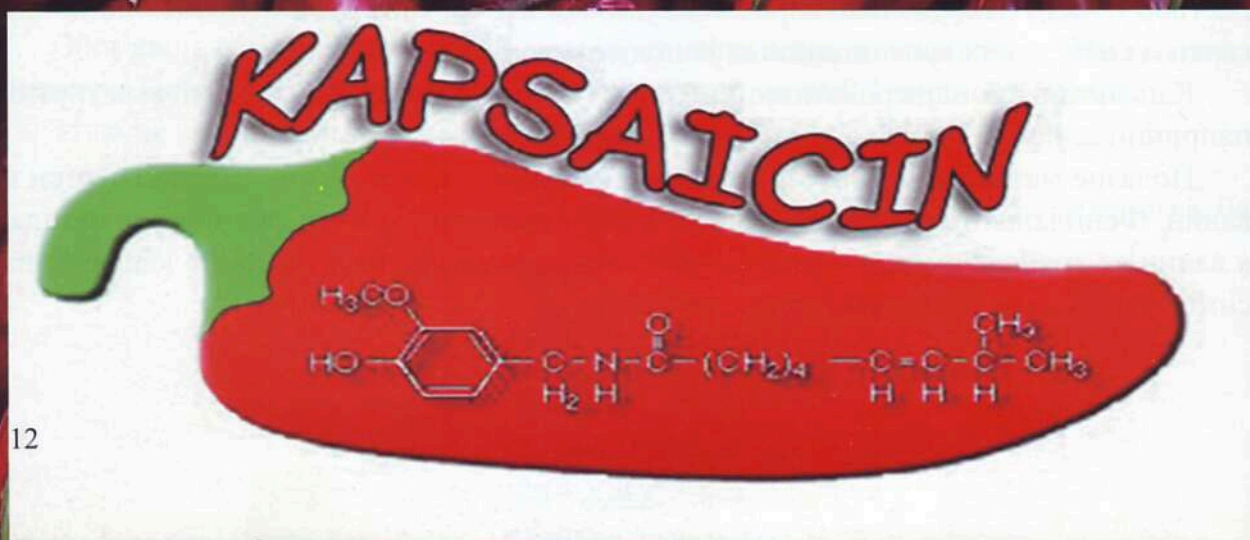
Такође, истраживања Ноттингхамског Универзитета, показују да капсаицин изазива апоптозу хуманих ћелија рака плућа. Постоје истраживања у Јапану и Кини, чији резултати указују на то да капсаицин делује као инхибитор раста ћелија које су одговорне за настанак леукемије. Такође, можемо рећи да љута паприка подстиче црева да се празне тако да се препоручује људима који имају проблема са затвором.

Капсаицин је откривен почетком 19. века, а изолован је 1964. године. Приликом конзумације изазива врло јак ефекат жарења језика и ждрела. У црвеној паприци чили има га и до 0.2%. Јачина којом капсаицин жари наш језик и изазива осећај љутог, односно пецкања осећа се и кад се тај молекулу разреди готово милион пута. Сматра се да капсаицин утиче на ослобађање ендогених опијата у мозгу и на тај начин доводи до побољшања расположења код људи који једу љуте паприке или јела у којима се овај зачин користи. Како се описује тај механизам? Када једемо црвену паприку капсаицин спаљује живчане завршетке који се налазе на нашем језику. У мозгу се тај ефекат доживљава и "преводи" као осећај боли.

Да би се тело ослободило боли, мозак почиње да лучи ендогене опијате који спадају у породицу морфина, такозване ендорфине, а они су одговорни за добро расположење и изазивање осећаја пријатности. Можда су управо због капсаицина из чили паприке Мексиканци врло често насмијаног лица и ведри, јер је чили паприка њихово традиционално јело и национални зачин.

Постоји још једна корист од црвене паприке. Капсаицин подстиче лучење пробавних сокова и регулише равнотежу између осећаја глади и ситости. То се својство у дијетологији вишеструко користи код људи који су склони преједању током оброка. Њима се као предјело препоручује салата у којој је садржана зачинска паприка. Након таквог предјела у потпуности се сузбија преједање и повећана жеља за обилним obroком и десертом. Добро је знати за тај мали трик, посебно онда када прегладнели седамо пред пун сто - прво паприка, затим остало. Уживајте уз црвену љуту паприку, напokon!

Ленка Берић.IV4

Временска прогноза на осталим планетама

Да ли сте се икад запитали колика је температура на Венери? Има ли ветрова на Нептуну? Или рецимо, каква је атмосфера Марса? Ако јесте, онда ће вам овај чланак сигурно бити занимљив. Уколико ипак нисте, прочитајте јер ћете засигурно сазнати нешто ново, а нових сазнања никад на одмет.

Марс

Сви знамо да је Марс најближа планета нашој планети Земљи, али да ли сте знали да се управо на Марсу налази највиша планина Сунчевог система? Њено име је Олимпус са највишим врхом висине 27км. На Марсу се такође налази и највећи кањон, Валес Маинерис који је дугачак чак 4 000км и дубок 7км. Планина и кањон имају импресивне димензије у односу на земаљске појмове, зар не? Што се температуре тиче, разлике у односу на Земљу нису тако велике. Минималне температуре на половима Марса су око -87 целзијуса, а лети на Марсовом екватору досежу и до 30 целзијуса. На Марсу су забележене пешчане олује које могу да захвате већи део планете, а уочени су и облаци који су веома танки и видљиви једино као рефлексција сунчеве светлости у сумрак што употпуњује 11км дебелу атмосферу Марса.

Венера

Често се каже да су мушкарци са Марса, а жене са Венере и да управо због тога постоје велике разлике између ова два пола. Са Марсом сте се упознали, а са Венером ћете се упознати у наставку, па сами процените да ли се баш толико разликујемо.

Што се Венере тиче, занимљив је податак да је због гасова у атмосфери њен хоризонт искривљен, подсећа на гледање кроз "фиш" објектив. Температура на Венери је између -220 целзијуса и 420 целзијуса, а ветрови досежу брзину и до 300км/ч.

Сатурн

Сатурн је друга по величини планета Сунчевог система али једина чија је просечна густина мања од густине воде. Занимљиво је да један Сатурнов обилазак око Сунца траје 29,35 година, што би значило да један дан на Сатурну траје 10 656 часова. Максимална измерена температура износи око 355 целзијуса, док брзина ветрова досеже чак и до 500км/ч. Импресивно зар не? Још једна чињеница у вези Сатурна је веома интересантна. Сатурнов сателит Титан има атмосферу веома сличну атмосфери која је владала на Земљи када се појавио први живот. 95% азота, мало аргона и метана, и постојање воде у траговима. На Титану постоје и облаци који су узрок метанских киша. Иначе, Титан је једини сателит у Сунчевом систему коју има сопствену атмосферу.

Нептун

Оно што планету Нептун издваја јесте чињеница да су управо на Нептуну забележени најбржи ветрови у Сунчевом систему од чак 2 400км/ч. Од 13 познатих Нептунових сателита, Тритон је најпознатији. Издваја се својом величином али и атмосфером која је 70 000 пута слабија него на Земљи. Његова површина је окована ледом али и поред тога веома добро рефлектује оно мало сунчеве светлости што до ње стиже. Тритон је са температуром од око -235 целзијуса најхладнији познат објекат Сунчевог система.

Можда ћемо у будућности бити у прилици да сами проверимо ове информације. До тада чувајмо нашу планету, јер је и она посебна и незаменљива.

Милана Малбаша, IV5

Најугроженије врсте на планети

Многе врсте организама на планети су стицајем околности изумирале током еволуције, развијале се или бивале истребљиване променама у средини као и људском руком. Да ли је нека животиња на листи угрожених, зависи од броја јединки, али је често и предмет политичких сукоба, због разних политичких, економских и социјалних интереса.

Белокљуни детлић је 2012. проглашен за најугроженију врсту животиња на свету, и један је од највећих детлића. Може се наћи у прашумама југоисточног дела САД. Уништавање станишта и лов су довели ову врсту до питања да ли и даље постоје, мада постоје извештаји да су представници врсте виђени. Десет хиљада долара је ,2006. понуђено као награда за пронађено гнездо белокљуног детлића. До 2008. та понуда је порасла до педесет хиљада. Последња фотографија ове врсте направљена је 1940. године.

Сибирски или амурски леопард је угрожена подврста леопарда, и једна од најређих врста дивљих мачака у свету. Број преосталих јединки у дивљини процењује се на 27 до 32. Његово име потиче од реке Амур која се налази у Сибиру. Боја крзна показује највеће одступање у шарама, има бледо-жуту боју по којој су збијено распоређене црне мрље. Некада се простирао североисточном Кином, јужним делом Русије све до Корејског полуострва. Ово станиште се драматично смањило током двадесетог века, због уништења природног окружења у ком живи. Претпоставља се да се сада налазе на граници Северне и Јужне Кореје.

Јавански носорог је један од пет истребљиваних носорога. Рог му је обично краћи од 25cm, и мањи од осталих врста. Некада су били најраспрострањенија врста у Азији, на Јави и Суматри. Врста је критично угрожена, у заточеништву не постоји ниједан, а у природи је позната само једна група. Ово је вероватно најређа врста великих сисара на земљи. Сматра се да их има око 40. Две хиљаде једанаесте је потврђено изумирање ове врсте у Вијетнаму. Рогови ове врсте су се користили за традиционалну кинеску медицину, и продају се на црном тржишту по цени од око 30.000 америчких долара.

Велики лемур бамбусар је полу-мајмун из фамилије лемура, и једина је врста у свом роду. Ареал врсте је ограничен само на Мадагаскар, а живе у бамбусовим шумама, мочварама и плавним подручјима. Женке ове врсте окоте око једно младунче годишње. Ово је једини познати сисар који се храни фосама, сисарима налик на мачке, повезане са фамилијом мунгоса. За ову врсту су веровали да је изумрла, али је опет пронађена 1986. године. Од тада се прати развој врсте на Мадагаскару.

Никола Свобода, III2

Вредиш онолико колико вреди твоја реч

Говорили су ми да нећу успети, да немам шансу над много утицајнијим људима изнад себе, они имају моћ, а то је њихова реч, против моје. Мој ослонац су биле моје мисли, не речи, јер нисам имао моћ па да сваки пут у борби за влашћу говорим истину, добила бих сам себе, имала сам мисли и знала сам како да их речима спроведем у идеју коју је њихова моћ подржала, несвесно. Није моја реч у том тренутку осликавала моју вредност, она је била изговорена као оружје, у бици за моћ и мисао, односно идеју. Моја вредност се показала касније, кроз резултате, када сам им њиховим речима објаснила колико је сулудо следети масу.

Да ли стварно правимо процену на односу изговорене речи, датог обећања, заклетве, или ипак ту главну улогу игра учињено дело? Дакле, моја дилема, коју износим пред вас, шта више вреди, дело или реч?

Да ли се изговорена реч може мерити? Да ли се изговорена реч намењена малом детету и себи надређеном може мерити? Шта се у ствари мери? Вредност или веродостојност? Реч или дело? Циљ или средство?

Сматрам да се вредност човека не заснива на његовој речи, него на могућности манипулације речима. Шта хоћу да кажем? Не вреди човек који сматра да његова реч вреди, него онај човек чија реч може да заведе, односно да доведе до извесног ефекта, јер људи су као овце, пре ће да умру него да мисле, написао Артур Шопенхауер.

Шта то значи? То значи да можемо употребити речи као средства. Дакле, циљ наших расправа није истина, него нпр. Победити у извесном процесу, што боље представити фирму коју заступамо, остварити извесни интерес.

Шта хоћу да кажем. Новинарка која је интервјуисала менаџера једне наше велике компаније, прославила се речима: Да ли се ваш власник, осећа као тајкун?

Да ли њена реч вреди. Наравно да је вредела, јер сваки одговор, да или не, ишао њој у прилог. Она је речи искористила као средство а не као истину. Да ли је њено питање, образац злоупотребе језика? Примера такве употребе речи има много.

Шта је ту проблем? Да ли су сви они који “професионално” раде свој посао, по природи ствари, спремни да језик потчине својим интересима, и од језика, направе, како је то рекао Шопенхауер, средство мачевања, које нам омогућава да победимо, часним или нечасним средствима.

Арабљани кажу да је природа кише увек иста, али да од ње расте трње у пустињи, и цвеће у оази. Дакле, од човека зависи како ће искористити језик и колико вреди и наша реч, иако ће нам понудити безброј доказа да је најбоље ћутати, мировати, гледати из прикрајка и да истина нема шансе.

Зато је руски песник Мајаковски, када се опраштао од живота, написао песму о снази речи:

Ја знам снагу речи.

Знам на узбуну коју кују.

То нису речи којима ложе аплаудирају у шоку.

Од таквих речи и мртвачки сандуци поскакују.

Никад не знаш ко ће засијати кад
ти останеш у мраку.

ГИМНАЗИЈА

ГЕНЕРАЦИЈА
2009-2013

IV1

Пут до звезда је само етапа
кружног пута до себе.

ГИМНАЗИЈА

ГЕНЕРАЦИЈА
2009-2013

IV2

Тешко се будим, а још теже
престајем да сањам.

Измислили су милион начина да време
прође, а ни један да се заустави.

Људи су као шкољке-мораш их отворити
на хиљаде да би пронашао бицер.

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"

IV5

ГЕНЕРАЦИЈА
2009-2013

Постоји милион градова у које
можеш да одеш и само један у
који можеш да се вратиш.

ГИМНАЗИЈА
"ЛАЗА КОСТИЋ"

IV6

ГЕНЕРАЦИЈА
2009-2013

Читам, дакле постојим

Цицерон је једном рекао: „Соба без књиге је као тело без душе“.

Лично, убрајам себе у велике потрошаче уметности, а када је у средишту књижевност, онда је та чињеница неизбежна.

Кажу да писце треба бирати као и своје пријатеље, а ја могу да кажем да имам једну посебно драгу дружину: Шекспир, Хесе, Марк Твен, Балзак, Чарлс Дикенс, Меша Селимовић... На крају свега, они су увек мој блесави одговор на исто тако блесаво питање: „Имаш ли већ неку сродну душу?“ Па заправо, по дефиницији сродне душе, то и није тако блесаво. Можда не могу да их додирнем, видим њихово присуство, али зато могу са њима да водим неме разговоре читајући им мисли између две корице.

Оно шта добре писце чини толико универзалним и неконвенционалним је њихова моћ да један лист папира претворе у неки другачији, особен свет. Књига, као ни један медиј, увлачи у себе. Читајући, добијамо невероватне привилегије да истражујемо са Сидартом, шетамо мрачним улицама са Јозефом К., доживимо подземље Буковског, спознајемо породичну мистерију са Хамлетом...

Добар писац је пасивни убица, изазива малу смрт. Говорим о оном осећају када вас књига остави забезекнуте, без иједне речи, просто убије на тренутак. Тада спознајемо њену праву лепоту, оно недочитано, укус књиге.

Поезија, романи, приповетке...доживљај њиховог аналитичког садржаја је веома релативан у симбиози са животним искуствима. Број страница, структура речи, боја корица...остају исти, али током година кроз које пролазимо, њихова суштина се мења заједно са нама.

Напоследку, писци су одувек сматрани за особењаке. Међу њима постоји читав колорит хуманиста, декадената, боема, бескућника, политичких духова, филозофа, ратника, усамљеника, ожалошћених срца, револуционара... Међутим, они су универзални због своје способности да стварају нове светове, нове животе, да подижу и руше цивилизације, да стварају мисли које померају границе свакодневног, да затварају уста и отварају умове. Зато што су писци.

Марија Вујачић, IV2

ПОД ПЕТОМ

Михаил Афанасјевић Булгаков(1891-1940) био је руски писац и драматург.Професионални живот књижевника започиње 1923.године.Писао је романе,драме и приповетке.Дела која нису одговарала тадашњем владајућем режиму,нису била ни објављена."На широком пољу руске литературе ја сам био књижевни вук.Саветовали су ми да пребојим длаку.То није леп савет. Пребојени или острижен вук подсећа на пудлицу"рекао је Булгаков.Сматрајући да не треба да се повлађује диктатури и да мења свој начин писања, затражио је одобрење да оде у емиграцију.

Тадашњу руску власт је предводио Стаљин,а његов однос према уметницима се разликовао од случаја до случаја.Погубљивао је,слао у радне логоре или је вршио страшне притиске на уметнике који нису присталице његовог режима.Уплитање Стаљина у стваралаштво Булгакова трајало је годинама.Упркос многим изгубљеним биткама, доведен на ивицу егзистенције,он је наставио да ствара.

"Нема књижевности без духовног револта.Нема уметности без политичке опозиције времену" Борислав Пекић.При свему томе Булгаков је додао:"Пишем приповетке које вероватно нису драге комунистичком режиму.Али ја увек пишемоно што видим,поштено".Огледало његовог револта,огледа се у делу "Мајстор и Маргарита".

Кроз приповедање о Сатаниној посети Москви,веома добро је приказано у каквој се опасности налази појединац ,коме је стало до сопствене слободе,био он обичан човек, или уметник,у једној апсолутистичкој држави.Јасно се види да такво једно дело није могло бити добро прихваћено у Совјетском Савезу.Уопште то је прича о злу енормних размера,и љубави која може да надјача свако зло. Воланд се креће по Москви са својом свитом и кажњава оне који су у "Масолиту", односно оне који пишу за власт и имају све повластице ,док обичан народ умире од глади и доведен је на ивицу егзистенције.

Сврха појављивања ђавола Воланда јесте да се критикује стаљинистички режим, односно, да се прикаже да је стање у држави труло, да влада сила, и да је присутан страх у људима.Воланд није ђаво за све људе,него само за оне који су као Стаљин и који су подложни таквима као он.Нико нема довољно снаге да нешто промени, но један човек, Мајстор, скупља храбрости и у свом делу о Понтију Пилату, кроз причу о погубљењу Исуса Христа, кроз пренесено значење, описује стање у тадашњој Русији, под владавином Стаљина.

Булгаков кроз лик Мајстора,пише о својој ситуацији, описујући угњетавање јер је писао истину."Дакле ,човек који је описао случај Понтија Пилата одлази у сутерен са намером да се тамо згрчи поред лампе и заврши своје животно дело.Како рече Његош: " Страх животу образ каља често",али је увек било оних чије перо није дрхтало ни пред највећим злочинцима.

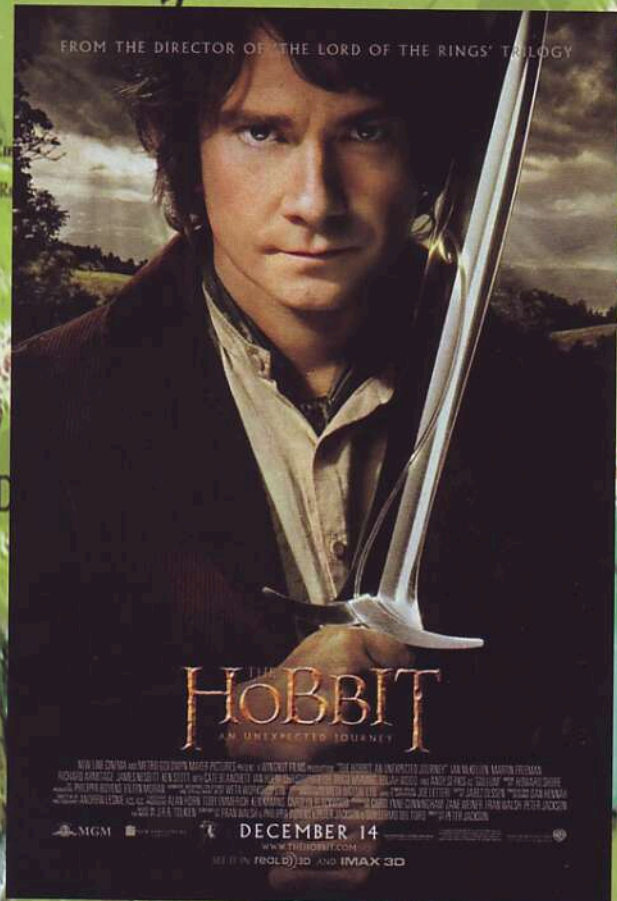
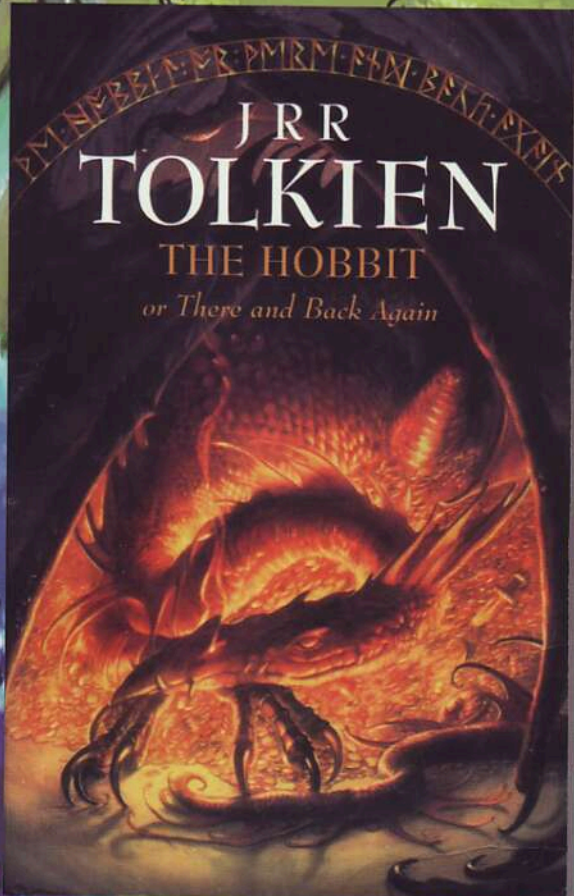
Марија Танкосић, Бојана Кајкара,IV3

FORODWAITH
ХОБИТ ПРОТИВ ХОБИТА
(или: књига против филма)

Хобит, за оне који не знају, је роман, Цона Роналда Руена Толкина, а сада је снимљен и филм. Господин Толкин нам у овом роману прича о једном... хобиту. За оне који не знају ко су хобити (види фусноту). Елем, то је прича о једном конкретном хобиту, Билбо Багинс му је име, који се ни по чему специјалном или другачијем не разликује од остатка своје врсте све до извесног момента.

Шалу на страну, дело Ц. Р. Р. Толкина, које је направило први корак, пробој на филмску сцену, било је „Господар прстенова: Дружина прстена“. Велики успех филма, по истоименој књизи, за последицу има још два филма, који са првим чине трилогију Господар прстенова, остављајући публику жељну наставка. Јер то и јесте „Хобитова“ суштина. Прича која се дешава пре радње „Господара прстенова“. Иако је Толкин прво написао дело чије име краси наслов овог текста, а затим горепоменућу трилогију, филмска индустрија није видела за сходно да уради исто, што је део публике неупознат с књигом оставило збуњеним. Ово би могао бити разлог за нека одступања односно додатке у филму који нису присутни у роману.

HARADWAITH

Филм почиње прологом, у Билбовој интерпретацији, о томе како је змај Шмауг отерао патуљке из њиховог Града под Планином, Еребора.

У књизи се ова прича јавља тек касније.

Такође, у филму се појављују сцене из дана „дуго очекиване прославе“ (да би гледаоци схватили временски период у ком се радња одиграва), а то спада у доба у ком се одвија радња „Дружине прстена“, дакле неких 60 година касније у односу на радњу „Хобита“.

У роману се ово уопште не помиње.

Даље, патуљци код Билба стижу другачијим редоследом него у књизи и без капуљача. Вероватно да би их публика лакше разликовала.

На свом путу дружина налеће на три трола. Сплетом околности, Билбо и патуљци бивају заробљени (тролови имају намеру да их поједу), али их убрзо спасава Гандалф. У филму Билбо, видевши Гандалфа, одвлачи пажњу троловима, а затим чаробњак магијом разбија оближњу стену тиме излажући тролове јутарњем сунцу које их претвара у камен. Дотична сцена у филму подсећа на Гандалфово разбијање моста у Казад-Думу, из првог дела „Господара прстенова“.

У роману, чаробњак имитира гласове тролова, скривен у жбуњу, тиме одуговлачећи довољно да стигне зора и окамени тролове.

Док се у књизи само помиње чаробњак из Мрке шуме, Радагаст Мрки, у филму се исти појављује у неколико наврата, при том имајући значајну улогу као спасилац дружине од сигурне пропасти.

Врло значајан лик у филму је Азог Оскрнавитељ, бели орк, вођа оркова из рудника Морије. Он је уједно и најнепосреднија опасност за Билба и дружину.

У роману, Азога је давно, у бици, убио Даин II, патуљачки краљ са Гвоздених планина. Појављује се Азогов син, Болг, али тек на крају књиге, током опсаде Града под Планином. Иако је овај лик велико одступање од оригиналног дела, у филму је врло важан зато што управо због њега авантура дружине добија на хитности, а постоји и свеприсутни осећај стрепње и наравно акције.

На крају филма затичемо дружину, раштркану по крошњама дрвећа, са друге стране Маглених планина и Азога и његове јахаче варги како их држе опкољене. Свестан да им нема спаса, Торин Храстоштит, вођа патуљака, силази са дрвета и суочава се са белим орком. Овај га надвладава, али Билбо прискаче у помоћ патуљку и спасава га сигурне смрти. У последњем моменту, када све изгледа изгубљено, појављују се орлови који спасавају дружину.

У роману је описано како су дивље варге натерале патуљке на дрвеће, а њихово завијање је привукло гоблине из Маглених планина. Орлови се појављују на своју иницијативу, а не на Гандалфов позив, како је у филму приказано.

Ово су само неке од многих разлика филма и романа „Хобит“. Ипак, све оне су врло добро уклопљене у свеукупну причу; љубитељи самог романа ће врло вероватно бити разочарани овим или оним, док ће љубитељи Толкина бити мање критични, јер свака информација везана за Толкинов свет је увек добро примљена, па макар била и мало ван контекста.

Милан Табаков, IV4

Реалност или фикција, одлучите сами

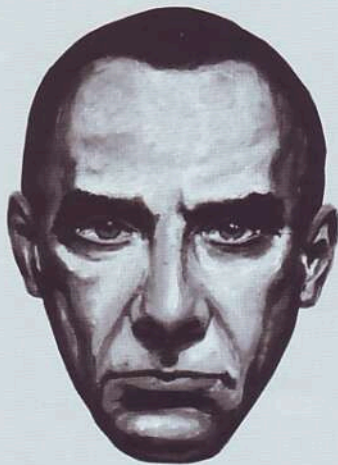
Живот у савременом добу подразумева употребу технологије која константно напредује и узрокује бројне промене. Постојање различитих средстава за комуникацију у великој мери утиче на свакодневни живот човека. Пошто му се информације нуде на длану, човек све мање има потребу да сам истражује и преиспитује чињенице, а све се више усмерава на информисање путем медија и виртуелну комуникацију. Са једне стране савремен вид комуникације нам помаже, а са друге одмаже. Првенствено је утицао на комплетно отуђивање човека од природе.

Поред интернета, најчешће средство за информисање је телевизија, путем које нас свакодневно затрпавају гомилама информација које ми прихватамо и верујемо у њихову истинитост и објективност, и то због немогућности да се информишемо на други начин. Главни проблем јесте уопштавање и додељивање универзалног карактера информацији, што за последицу има неквалитетно информисање. Гледајући телевизију човек бежи од свакодневних проблема и тражи себи забаву, невестан да га то седење сатима испред екрана заглупљује, а он је жртва медијске манипулације. Осим тога, такође је изложен негативним електромагнетним зрацима који су штетни.

Најбољи начин за прекидање ове виртуелне агоније, која дефинитивно заглупљује човека, и доводи до изумирања језика као основног средства за комуникацију јесте враћање традиционалним методама и разговору у четири ока.

Сања Рапић, III2

BIG BROTHER

IS WATCHING YOU

Живот кроз објектив

(разговор са нашом ученицом Ксенијом Ивановић)

- **Шта за тебе представља фотографија?**

За мене је фотографија облик уметности у ком се најбоље сналазим. С обзиром да сам уметнички настројена, уживам у сваком виду уметности, али фотографија ми је најближа, јер ми пружа недефинисан осећај испуњености.

- **Када си открила свој таленат, а када се он претворио у страст?**

Први пут сам са тринаест година почела да хватам моменте фотоапаратом на мобилном телефону. И данас имам те слике, и данас изгледају добро. У страст се претворио у периоду од тринаесте до осамнаесте године.

- **Коју врсту моћи осећаш када је уз тебе твоја „машина“ и како је доживљаваш?**

Највећу моћ осећам када је уз мене мој фотоапарат, јер је он средство које ми помаже да изразим своје емоције. Људи који ме познају, знају да је он увек уз мене и да настојим да „хватам“ моменте и овековечим их. Доживљавам га као део свога тела, попут још једне руке.

- **Шта највише волиш да фотографишеш?**

Немам одређени правац. Моје око је као мој објектив, све што ми се свиди волим да фотографишем, али су ми ипак најдраже слике на којима сам овековечила неки догађај у друштву.

- **Где се и када одржала твоја прва изложба? Како си конкурисала за њу?**

Прва изложба је била 01.02.2013. Сасвим случајно сам послала фотографије на конкурс и последњег дана сам сазнала да ће моје фотографије бити изложене на изложби Фото-кино савеза Војодине, раме уз раме са новосадским професионалним фотографијама.

- **Које су се твоје фотографије нашле на изложби?**

Фотографије града, једна са моста и једна са кеја (погледати последњу страну-редакција)

- **Претпостављамо да ти та изложба пуно значи, па нам опиши свој доживљај и осећања која је у теби она покренула.**

Изложба која се одржала, мени је једна од значајних ствари које су ми се догодиле. Те вечери, уз моје најбоље пријатеље који су дошли да ме подрже, и моју породицу, доживела сам буру емоција, коктел среће, поноса, задовољства и радости. На неки начин признање да сам добра у томе и подстицај да наставим са трудом.

- **Шта је најзанимљивије што ти је фотографија донела?**

Најзанимљивије што ми је фотографија донела био је однос људи према мени. Схватила сам да ме људи гледају као „ликушу“ која се не одваја од апарата и сматрају да имам читаве архиве слика са разних догађаја (што и имам). И због тога ми је драго. Више сам људи упознала и добила своју позицију. Када сам почела са фотографијом, то је било од срца и по осећају, а добила сам много тога чему се нисам надала.

- **Да ли имаш неке озбиљније планове што се тиче фотографије, или ће то остати само твој хоби?**

Озбиљних и конкретних планова немам. Волела бих да једног дана будем познати фотограф у Њујорку. Али кад се вратим у реалност, још увек то остаје на мом труду и покушајима, па можда и искрсне нешто озбиљније.

- **Да ли планираш да направиш неку изложбу у школи и са нама поделиш своја уметничка дела?**

Изложба је планирана, али због мањка времена, на жалост, бар за сада, неће бити одржана. Можда се једног дана вратим у школу као позната и успешна (смех).

Милица Јанковић, IV5

Нови дан

*Сунце се навире кроз облаке густе
и са собом своју светлост доноси,
а ја још увек сањам снове пуне
које јадно срце не подноси.
Светлост та у моју собу улази
мрак је отерала
нови дан долази,
шта ми то вреди, кад си нестала.
Пробудим се сав радостан,
али после схватим,
да је почео нови дан,
а ја не могу да те вратим.*

Сузо моја

*Некад, када мрак падне
ја се у себе повучем
и почнем јако да плачем.
У том трену, пустим сузу једну
сузу искрену, остале нису важне
толико-моје лице влаже
та суза је због тебе,
јер те волим више од себе,
и не дам ником да ме слаже.
Та суза јаче тече него остале
што су преостале,
оне са мог влажног лица
могу брзо нестати,
али оне не могу толико болети
као лепота твоја, као та суза
моја*

Симо Лазичић, 13

Пусту тишину

*Пусту тишину,
нека она каже уместо нас
да ћемо се растати
да не постоји спас
Пусту тишину,
нека она одлучи
ко ће срећан бити,
а ко ће сузе лити
Пусту тишину,
нека каже истину о нама
нека каже да је свему крај
и да ћеш остати сама
Пусту тишину,
немој је ометати
нека каже,
да ће наша љубав нестати.*

Музика као животни позив

(реч, две са нашом ученицом Дијаном Јашаревић)

Дијана Јашаревић, фронтмен музичког састава Стена, поделиће са нама своје почетке, своја интересовања и планове за будућност.

Када се заправо први пут јавила љубав према музици?

- У раном детињству, не знам тачно, али рецимо да сам имала пет година.

Како си се упознала са музиком? Да ли је неко имао утицај или си сасвим сама дошла до открића?

- Мој отац је музичар, имао је много утицаја на мене, цело детињство сам провела у окружењу добре музике, тешко је не завољети.

Шта ти је прво привукло пажњу?

- Па све је почело са певањем, па сам после неког времена уписала нижу музичку школу, свирала клавир. Тек на крају сам се окренула гитари, и кренула сама да вежбам.

Сви имамо неког на кога се угледамо, да ли можеш са нама да поделиш своје, да кажемо, идоле?

- Наравно, свима је добро позната чињеница да много ценим рад италијанске музичарке Ђане Нанини, и рецимо да ту уврстимо и Дејвида Бовија, Елтона Џона...

Слушајући пар ваших песама приметила сам да певате на српском, али и на италијанском, то није баш специфично за ове крајеве. Одакле италијански у целој причи?

- Волим италијански, учим га већ дужи низ година, такође имам намеру да се пробијем на италијанско тржиште.

Дакле, твоја музика није само хоби, него можда потенцијална каријера?

- Да, планирам да се бавим музиком цео живот без обзира на исход што се каријере тиче.

Колико се често мењао састав бенда, и ако можеш да набројиш тренутне чланове?

- Током година су се баш учестало мењали чланови, константни смо само име бенда и ја. (хехе) Тренутно имамо пет чланова, Нађа Брачарић – гитара, Марко Мишковић - бубњеви, Сенка Јашаревић – пратећи вокал, повремено и Стефан Чуљат – гитара, и ја, Дијана Јашаревић – вокал и бас гитара, компонујем и пишем текстове.

Да ли наступате као бенд, често?

- Да, заправо, наступали смо на разним фестивалима, такмичењима, наравно поред наших редовних свирки.

Да ли ти је неки наступ остао у посебно драгом сећању?

- Да, заправо два наступа, у Суботици, на Фестивалу омладине, и наш први наступ у Тителу.

Да ли постоји нека песма која ти је посебно драга?

- Скоро све моје песме су ми у срцу, али кад бих морала да издвојим једну, то би вероватно била песма на италијанском, у преводу - *Упркос даљини*.

Да ли планираш да студираш? Шта и зашто?

- Уписујем Правни факултет, нисам нешто нарочито заинтересована, користиће ми као ослонац, ако планирала каријера не успе.

Мало људи зна за твој музички састав и твоју љубав према музици, да ли то гледаш као позитивну или негативну ставку?

- Па све што имам да кажем је да не волим да се експонирам, доказаћу се, показаћу шта умет, кад тад.

Којем музичком усмерењу припадају твоје песме?

- Тешко је дефинисати, кад би делили по музичким стандарима, то би био неки поп-рок, али бих ја то пре назвала мелодични рок.

Тематика твојих текстова је углавном?

- Љубав.

На Јутујбу је доступан и ваш спот, то је нешто сасвим ново свима нама.

- Да, снимили смо тај спот, нискобуџетни је нажалост, јер за сад све сами финансирамо, док нам се не укаже прилика да имамо спонзора.

Како себе видиш за десет година?

- Нисам скромна, видим себе у високом музичком рангу, што да не? Не бих хтела ни да потцењујем своју музику, а ни да је прецењујем, што се мене тиче успех је реалан.

За крај, највернији фан је?

- Другарица из клупе.

Сара Мијовић, IV4

Сајам образовања

Организатор овогодишњег Сајма образовања био је и тржни центар „Меркатор“. Сајам је реализован у периоду од 21.03. до 24.03.2013. године.

Сајам образовања окупио је велики број гимназија и средњих школа. Будући средњошколци и њихови родитељи су имали прилику да добију одговоре и савете запослених у школама, али и савете стручњака тим центра за истраживање и едукацију.

Штанд наше школе је био веома посећен, а током Сајма четрнаест професора и двадесетак ученика се трудило да заинтересује и пружи објективне информације о школовању и ваннаставним активностима у нашој школи.

Дамир Буљубашић, III4

Светски дан воде

Поводом Светског дана воде 22.03.2013 године (за време првог полувремена утакмице Хрватска-Србија на којој није имало шта да се види), у оквиру "Новосадског пролећа" Покрет горана је организовао радионицу за штедњу и заштиту воде. На радионици су учествовали ученици средњих школа и наравно, ми.

Циљ радионице био је да ученици науче колика је вредност воде у свету, колики је степен њене загађености и ко су загађивачи воде. Такође, ученици су увидели колико је питке воде у свету и за шта се вода највише користи. Кроз анимиране филмове сазнали смо колико воде дневно се потроши и добили корисне савете како најбоље уштедети воду.

Циљ је испуњен и ђацима је приближен значај воде и повећане су им амбиције на пољу заштите и умереног коришћења воде.

Виктор Сабо III-2

Новосадско пролеће

На "Новосадском пролећу" Покрет горана је организовао такмичење у аранжирању цвећа. Мало смо се забавили учешћем у цветном аранжирању чија је тема била "Буђење пролећа". Ученици средњих школа из целе Србије имали су прилику да покажу своје умеће и креативност. Наша екипа, у саставу Дајана Главендекић, Ана Симић и Бојана Кнежевић, направила је аранжман у облику роде.

Иако нисмо освојили прво место, нисмо били разочарани: Било нам је занимљиво да учествујемо у оваквом једном такмичењу, а својим аранжманом смо привукли пажњу многих посетилаца а и ми сами били смо веома задовољни!

Бојана Кнежевић III-2

Књижевна олимпијада

Републичко такмичење из књижевности „Књижевна олимпијада“ одржано је 11. маја 2013. године у Карловачкој гимназији.

Ученице III одељења наше гимназије, Сара Пајчин и Дина Војновић освојиле су прво место. Честитамо!

Лазини дани

„Лазини дани“ су градска манифестација која се одржава крајем фебруара-почетком марта и којој се наша гимназија увек одазивала пригодном школском свечаношћу. Тако је требало да буде и ове године.

Наша драга професорка Теодора Пфајфер сачинила је, као и обично, сценарио за „Лазине дане“ и са групом ученика са радошћу отпочела рад на првим музичким и читалачким пробама. Њен изненадни, трагични одлазак је у срцима њених ђака, осим неизмерне туге, оставио и чврсту жељу да доврше оно што су заједнички започели.

И ми, бивши ђаци ове школе, који смо са професорком Пфајфер својевремено поделили многе лепе тренутке у рецитаторском, беседничком и музичком раду, пожелели смо да учествујемо у овој причи и да заједно са својим млађим друговима још једном одамо почаст и Лази Костићу, и нашој професорки. Наши „Лазини дани“ одржани су 9. маја 2013. у позоришној сали наше гимназије.

Тина Дона Дјак

Бил Гејтс: 11 правила које нећете научити у школи

Иако поуздано знамо да Бил Гејтс није аутор ових мисли, нисмо могли да одолимо а да их не поделимо са вама.

Правило 1: Живот није фер, навикни се на то!

Правило 2: Свет не интересује твоје самопоштовање. Свет те прихвата ако постигнеш нешто пре него што почнеш да се осећаш добро у својој кожи.

Правило 3: Нећеш зарађивати 60.000 долара годишње чим изађеш из средње школе. Нећеш бити потпредседник са службеним телефоном, све док то не зарадиш.

Правило 4: Ако мислиш да ти је учитељ строг, чекај док не добијеш шефа.

Правило 5: Печење хамбургера није ти испод части. Твоји преци имали су другу реч за печење хамбургера: звали су то приликом.

Правило 6: Ако погресиш, нису твоји родитељи криви, не кукај над својим грешкама, учи из њих.

Правило 7: Пре твог рођења твоји родитељи нису били досадни као сада. Постали су такви због плаћања твојих рачуна, чишћења твоје одеће и слушања тебе како причаш да си кул.

Правило 8: Твоја школа има начин за решавање и победника и губитника, живот нема. У неким школама укинули су негативне оцене и дају ти безброј прилика да даш прави одговор, али то нема никакве сличности са стварним животом.

Правило 9: Живот није подељен у семестре, нема слободног лета и врло мало запослених је заинтересовано да ти помогне да нађеш себе. То чини у своје слободно време.

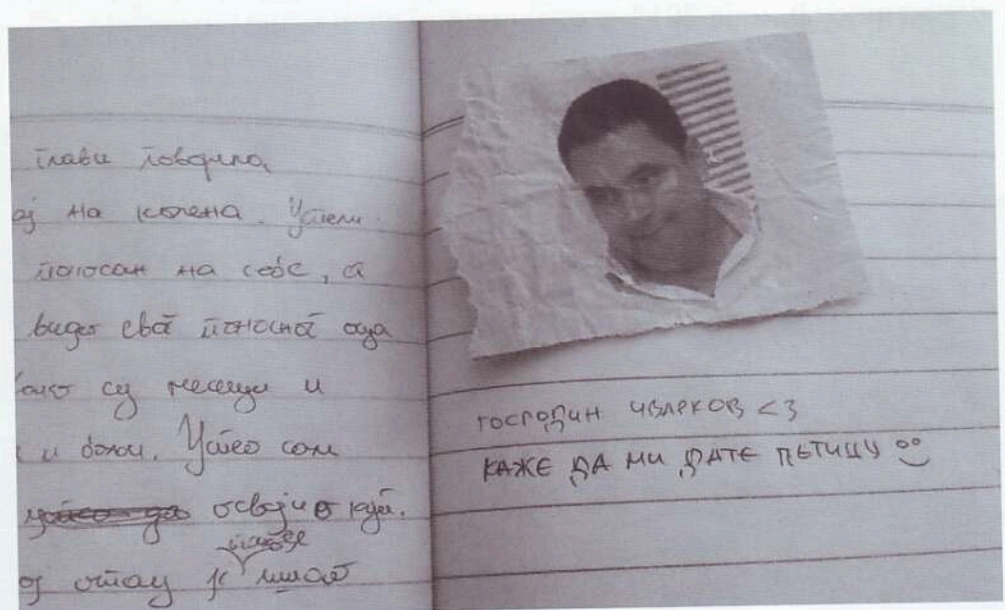
Правило 10: Телевизија није прави живот. У правом животу људи морају да напусте кафић и оду на посао.

Правило 11: Буди љубазан према штреберима. Велике су шансе да ћеш радити за једног.

Ваша редакција

Аутентичан бисер из наше гимназије :)

Добио је
петицу, али не
због господина
Чваркова.

ШКОЛА НЕКАД И САД!

Права љубав не познаје границе

Награђена фотографија са изложбе *Нови Сад-Новосађани* Ксенија Ивановић, IV5

Нови Сад

Железничка станица
Railway Station

Аутобуска станица
Bus Station

СПЦ "Војводина"
SBC "Vojvodina"

Стадион
Stadium

Сајам
Fair

Сентрални
Tranzit

КАЛАМБУР

Лист ученика и професора Гимназије „Лазар Костић“
Своје предлоге, текстове и фотографије ишаљите нам на
адресу: kalambur.gimnazija@gmail.com

Оснивач и издавач: Гимназија „Лазар Костић“ седиште: Лазе
Лазаревића 1, Нови Сад

Редакција: професори: Милица Лазовић и Весна Зечевић, ученици:

Дамир Летић

Припрема: Дамир

Штампа: Алфаграф, Петроварадин

Тираж: 800

СР - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

373.5(497.113)

Каламбур: лист ученика и професора Гимназије „Лазар Костић“
уреднички колегијум Милица Лазовић, Весна Зечевић, -2012, бр. 13-

-Нови Сад: Гимназија „Лазар Костић“ -2012-

-Илустр.: 30 cm

ISSN 1842-0371

COBISS.SR-ID 201385223

